

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná JUDr. Martina Hopferová, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 118/2019 z 24. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie práva vlastníť a užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 118/2019 z 24. septembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka spochybňuje v rámci napadnutého rozsudku iba výrok č. I, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Z ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva, že Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 38 C 43/2015 z 3. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol v konaní, v ktorom sa sťažovateľka ako žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 16 900 € s príslušenstvom z titulu pôžičky. Okresný súd rozsudkom žalobu zamietol (výrok č. I) a priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % žalovanému (výrok č. II).

3. Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla: „*Vo vzťahu k trovám konania sa odvolala na ustanovenie § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, pričom podrobne opísala v čom vidí existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.*“

Sťažovateľka v odvolaní poukázala na skutočnosť, že v konaní pred okresným súdom jej bol rozhodnutím Centra právnej pomoci priznaný nárok na právnu pomoc a ustanovený

advokát, a tiež, že bola oslobodená od súdnych poplatkov. Sťažovateľka dôvody hodné osobitného zreteľa ďalej odôvodnila aj tým, že sa sama stará o maloleté dieťa, nemá majetok, a tiež poukázala na dôvody vzniku sporu.

O odvolaní sťažovateľky krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a trovy odvolacieho konania nepriznal žiadnej strane. V súvislosti s trovami odvolacieho konania sťažovateľka poukázala na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, podľa ktorého *„... trovy odvolacieho konania úspešnej strane nepriznal, pretože obidve strany sporu zavinili vznik tohto sporu, pričínili sa o to, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a súd prvej inštancie aj aplikoval viacero právnych predpisov, čo je výrazným dôvodom pre to, aby odvolací súd nepriznal úspešnému žalovanému trovy konania.“*

Podľa názoru sťažovateľky *„... rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ktorým na jednej strane odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale na druhej strane o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že stranám spotu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Sťažovateľka predmetné rozhodnutie považuje za zjavne nespravodlivé a rozporuplné.“*

4. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu *„za vzájomne si odporujúce, nespravodlivé a porušujúce princíp právnej istoty.“* V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že *„... považuje predmetné rozhodnutie za výrazne nespravodlivé, keď odvolací súd mal za to, že existujú dôvody, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania stranám sporu, a nejednalo sa o také dôvody, ktoré by boli vznikli až po rozhodnutí súdu prvej inštancie, nemohol predsa vyhodnotiť rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania ako správne a v tejto časti ho tiež potvrdiť.“*

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej ústavnej sťažnosti nálezom: *„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv*

a základných slobôd, výrokom č. I rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.09.2019 pod sp. zn. 5Co/118/2019 v časti, v ktorej potvrdil výrok č. II rozsudku súdu prvej inštancie Okresného súdu Košice I zo dňa 03.12.2018, sp. zn. 38C/43/2015, porušené boli.

2. Výrok č. I rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.09.2019 pod sp. zn. 5Co/118/2019 v časti, v ktorej potvrdil výrok č. II rozsudku súdu prvej inštancie Okresného súdu Košice I zo dňa 03.12.2018, sp. zn. 38C/43/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konania a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky v tom smere, že musí znášať trovy prvoinštančného konania. V tejto súvislosti sťažovateľka odvodzuje porušenie svojich práv od vnútornej rozpornosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a tú časť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd nepriznal žiadnej strane trovy konania, ústavnou sťažnosťou nenapáda.

15. Ústavnú sťažnosť je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 88/07, II. ÚS 13/2018).

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

17. Sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti rozsah vymedzila pomerne úzko, keď napadla rozsudok krajského súdu „... v časti, v ktorej potvrdil výrok č. II rozsudku súdu prvej inštancie“.

18. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

19. Okresný súd v rozsudku vo vzťahu k trovám konania uviedol: „*O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 (podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) v spojení s § 255 ods. 1 CSP (podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný. V konaní súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nepostupoval podľa § 257 CSP, nakoľko v prejednáwanej veci súd takéto dôvody hodné osobitného zreteľa nevzhladol, ani žalobkyňa na ne v konaní nepoukázala.*“

20. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že okolnosti hodné osobitného zreteľa od začiatku spočívali v tom, že bola oslobodená od súdneho poplatku a že jej bola ustanovená právna zástupkyňa Centrom právnej pomoci, ústavný súd dáva do pozornosti prax všeobecných súdov, podľa ktorej oslobodenie od súdnych poplatkov nezakladá automaticky povinnosť súdu aplikovať § 257 Civilného sporového poriadku [ďalej len „CSP“ (k tomu pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 5/2017 z 31. marca 2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 102/2017 z 31. júla 2017)]. Navyiac, pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že v rámci konania o oslobodení od súdnych poplatkov okresný súd skúmal jej majetkové pomery, ústavný súd

poznamenáva, že uznesenie okresného súdu č. k. 38 C 43/2015-23 bolo vydané 23. apríla 2015 a meritórne bolo okresným súdom rozhodnuté 3. decembra 2018.

21. Ani zo skutočnosti, že sťažovateľke bol Centrom právnej pomoci priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, nie je možné vyvodiť, že jej osobné a majetkové pomery odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi. Takýmto výkladom by bolo možné dospieť k záveru, že vždy, keď je účastníkovi konania priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc, je táto skutočnosť dôvodom na aplikáciu § 257 CSP. Avšak z ústavnoprávneho hľadiska je takýto výklad neakceptovateľný (I. ÚS 118/2017).

22. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní.

Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (m. m. II. ÚS 563/2011). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá.

23. Ustanovenie § 257 CSP neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale práve k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znáša svoje trovy konania sám, sa preto javí spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom

pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod.

24. Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

25. Ústavný súd považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a za zásadnú výsadu všeobecného súdu. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 13/2018, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

26. Ústavný súd konštatuje, že aplikácia § 257 CSP je možná výlučne v tom prípade, ak všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci dôvody osobitného zreteľa skutočne a bezvýhradne existujú. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na kontext v konkrétne posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že musí ísť o výnimočný

prípady, ktoré musia byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnené (I. ÚS 54/2019).

27. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 83/2019, IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013).

28. Podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok krajského súdu odôvodnený hranične ústavne akceptovateľným spôsobom. Napadnutému rozsudku krajského súdu možno vytknúť určitú úspornosť vo vyjadrovaní vo vzťahu k odvolacej námietke o neaplikácii § 257 CSP (bod 14 napadnutého rozsudku). Ústavný súd však zdôrazňuje, že táto námietka bola len jednou z viacerých.

Ústavný súd teda uzatvára aj na základe jemu známych skutočností z príloh ústavnej sťažnosti, že napadnutá časť rozsudku krajského súdu vyhovuje požiadavkám čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

30. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov.

31. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu